

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Vladimíry Kosovcové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Evy Zatočilové v právní věci žalobkyně: **Mgr. Věra J.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupené JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 22, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 5.000.000,- Kč a povinnosti zaslat a zveřejnit omluvu a o náhradu škody ve výši 3.720.519,25 Kč s přísl.**, o odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. září 2014, č.j. 41C 123/2012-372,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně se ve výroku II. **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení částku 1.318,90 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud I. stupně uložil žalobkyni povinnost zaplatit státu - České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 náhradu nákladů řízení ve výši 4.258,98 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok I.) a žalovanému pak povinnost zaplatit státu – České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 náhradu nákladů řízení ve výši 11.515,02 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že rozsudkem soudu I. stupně ze dne 10.4.2014 č.j. 41C 123/2012-325 bylo rozhodnuto o žalobních nárocích žalobkyně tak, že žalobkyně byla ve věci úspěšná pouze co do 73%. Státu vznikly náklady řízení představované tlumočným ve výši 2.140,- Kč (usnesení ze dne 27.3.2012), znalečným ve výši 12.584,- Kč (usnesení z 16.1.2014) a tlumočným ve výši 1.050,- Kč (usnesení z 27.5.2014), celkem tedy 15.774,- Kč. Výše náhrady nákladů řízení soudem uložená účastníkům řízení podle § 148 odst. 1 o.s.ř., odpovídá procentuálnímu úspěchu a neúspěchu ve věci samé tak, jak bylo vyjádřeno ve výrokové části napadeného usnesení.

Proti tomuto usnesení, a to proti výroku II., podal žalovaný odvolání, kdy poukázal na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zák. č. 549/1991 o soudních poplatcích, dle nichž je Česká republika osvobozena od placení soudního poplatku. Z tohoto důvodu má tedy žalovaný za to, že soud I. stupně pochybil, když mu uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení. Poukázal také na to, že povinnost nahradit náklady vzniklé státu, byla uložena státu, tedy totožnému subjektu. Je pak nelogické, aby soud tuto povinnost uložil opětovně subjektu, který

již s proplacením znalečného a svědečného svou povinnost splnil. Odkázal i na § 66 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech. Žalovaný navrhl, aby byl napadený výrok pod bodem II. usnesení změněn tak, že náklady řízení ve výši 11.515,02 Kč nese Česká republika.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že ona sama nenapadla výrok I. napadeného usnesení, tento akceptuje a je tedy pravomocný. Pokud se týče odvolání žalovaného, pak v tomto směru soud I. stupně rozhodl správně. Ve faktické rovině je zřejmé, že uvedené náklady byly z rozpočtu soudu vynaloženy na spor vedený jinou organizační složkou, co žalovaný nezpochybňuje, stejně jako míru procesní odpovědnosti konstatovanou soudem. Pokud se týče námítky žalovaného ohledně jeho osvobození od placení soudních poplatků ze zákona, tak podle žalobkyně nelze položit rovnítko mezi osvobozením od soudních poplatků ze zákona a předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, tedy stav, který lze zjednodušeně označit jako nemajetnost. Ustanovení § 148 odst. 2 je o.s.ř. třeba vykládat spíše restriktivně, když platby mezi jednotlivými složkami státu se vyskytují nejen v tomto případě. Žalobkyně navrhla, aby bylo napadené usnesení ve výroku II. potvrzeno.

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení podle ustanovení §§ 212, 212a odst. 5 a 6 o.s.ř. v mezích podaného odvolání, aniž bylo nutno nařizovat odvolací jednání (§ 214 odst. 2 písm. e) o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Podle ustanovení § 1485 odst. 1 o.s.ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Pro závěr, který z účastníků je povinen podle § 148 odst. 1 o.s.ř. nahradit státu jeho náklady řízení, je rozhodující výsledek řízení. Tam, kde se náhrada nákladů poměrně rozdělila, platí náhradu oba účastníci, tedy obě strany sporu, a to podle míry neúspěchu ve věci, popř. rovným dílem, jestliže byl neúspěch obou účastníků stejný. Jak vyplývá z obsahu posuzovaného spisu, potažmo i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud I. stupně o nákladech řízení státu v dané věci rozhodoval za situace, kdy rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10.4.2014, č.j. 41C 123/2012-325, bylo pravomocně rozhodnuto o uplatněných žalobních nárocích žalobkyně vůči žalovanému státu – České republice – Ministerstvu spravedlnosti. Je nepochybné, že v řízení vznikly náklady řízení, zálohované státem v uvedené výši, což ostatně žalovaný ani nesporeoval. Podle názoru odvolacího soudu však nelze přisvědčit odvolací námítce žalovaného, že tyto náklady řízení neměly být státu, coby účastníku řízení, uloženy s ohledem na jeho osvobození dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 o soudních poplatcích v platném znění. Odvolací soud dospěl k závěru, že osvobození od soudních poplatků tak, jak jej vykládá žalovaný na danou věc nedopadá, neboť tzv. předpoklady pro osvobození od soudních poplatků se míní osvobození účastníka ve smyslu ustanovení § 138 o.s.ř., tedy s ohledem na jeho poměry. Soudní judikatura v obdobných věcech dovodila, že osvobození České republiky od soudních poplatků ze zákona ve vztahu k uložení povinnosti zaplatit náklady řízení státu, nemá na rozhodování o náhradě nákladů řízení státu žádný vliv. Navíc v této věci Česká republika vystupovala v postavení účastníka řízení, který nebyl ve sporu procesně zcela úspěšný, jak správně konstatoval soud I. stupně a tudíž jej podle § 148 odst. 1 o.s.ř. stíhá povinnost nahradit náklady řízení ve výše uvedené výši, která ostatně ze strany účastníků, potažmo žalovaného sporná nebyla.

K námítce žalovaného, že předmětnou částku nákladů řízení již žalovaný fakticky uhradil, pak odvolací soud podotýká, že soud I. stupně správně rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit výše uvedenou částku nákladů řízení státu, aby bylo jasné, kterého z účastníků a v jaké výši tato povinnost stíhá, neboť žalovaným tvrzené zaplacení zmíněné

částky představuje toliko zálohy na vzniklé náklady státu. Pokud tedy žalovaný fakticky náklady řízení na něj připadající ve výši 11.515,02 Kč zaplatil České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2, zanikla tak splněním jeho povinnost.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval odvolací soud tak, že napadené usnesení ve výroku II. jako věcně správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Výrok o nákladech odvolacího řízení má oporu v ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci. Žalovaný nebyl v tomto stádiu řízení procesně úspěšný, žalobkyni vznikly další náklady odvolacího řízení, a to za podání vyjádření k odvolání žalovaného. Výše nákladů odvolacího řízení je tvořena polovinou odměny za 1 úkon právní služby ve výši 790,- Kč (úkon ve výši 1.580,- Kč) §7 bod 5, § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, za 1 režijní paušál ve výši 300,- Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a 21 % DPH ve výši 228,90 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř.), celkem 1.318,90 Kč.

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 24. března 2015

JUDr. Vladimíra K o s o v c o v á , v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení

Juhašová